

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 38

гр. Габрово, 30.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Неделчев

Членове: Благовеста Костова
Пламен Попов

като разгледа докладваното от Пламен Попов Въззивно частно наказателно дело № 20224200600285 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК.

Т. М. С. от с. Градница, общ. Севлиево е обжалвал Определение № 185 от 24.10.2022 г. на Севлиевски районен съд по ЧНД № 345/2022 г., с което на основание чл. 243, ал. 6, т. 1 от НПК е потвърдено Постановление за прекратяване на наказателното производство от 14.09.2022 г. на РП Габрово – ТО Севлиево по Досъдебно производство № 329/2021 г. на РУ на МВР Севлиево, водено за престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК.

В жалбата са релевирани възражения за неправилно приложение на закона, като се иска отмяна на определението на РС Севлиево, отмяна на постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и даване на указания за продължаване на разследването. Твърди се, че атакуваното определение се позовавало единствено на преценката на прокурора, без да са изслушани пострадалия и нови свидетели. Съдът се позовал единствено на трасировката на частна фирма и не взел предвид мнението на техническата служба при Община Севлиево. По закон, границите на урегулираните поземлени имоти можело да се променят в плана за регулация само със съгласието на собствениците им, изразено със заявление и предварителен договор. От скица, която жалбоподателят прилага, било видно, че границата била тази, трасирана от Общ. Севлиево. Дядото на Т. С. – М. С. продал голяма къща с постройките в средата на селото на К. Д.. Купил парцел на 400 метра извън селото, по шосето за гр. Севлиево. Построил въпросния кладенец, като пред него посадил две черници. Всички съседи казали, че са го

ползвали докато построят свои, което можело да се докаже със свидетелски показания. Обяснението, че Исм. не осъзнавал нарушението било необосновано и наивно. Т. С. му казал, че се е настанил незаконно в неговия двор и чел писмото на Общ. Севлиево. Той влязъл няколко метра в двора му, разбил сградата и заявил на С. да се маха от там. Окръжният съд следвало да вземе правилно решение, като отмени определението.

Претендира се да бъде отменено обжалваното определение на съда и постановлението за прекратяване на наказателното производство и делото да се върне за продължаване на разследването по случая.

Настоящият състав на ГОС, след проверка на материалите по делото, намира жалбата за допустима, доколкото е предявена в срока по чл. 243, ал. 7 от НПК, от активно легитимирано лице и срещу подлежащ на проверка първоинстанционен акт.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Досъдебното производство е образувано с постановление на прокурор от 21.09.2021 г., по реда на чл. 212, ал. 1 от НК за това, че на 11.07.2021 г. в с. Градница, общ. Севлиево, при условията на посредствено извършителство, в немаловажен случай, самоволно, не по установения от закона ред, осъществил едно оспорвано от Т. М. С. свое действително право на собственост върху Имот УПИ XI - 256 в кв. 4 0 по плана на село Градница и извършил собственически действия, като преместил оградната линия между имот УПИ XI - 256 и имот УПИ XI - 254 - престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК.

Н а 17.03.2022 година към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК бил привлечен Исм. М. Г., с ЕГН *****, от гр. Дряново. След приключване на разследването, делото е изпратено в Районна прокуратура гр. Габрово, ТО-Севлиево от водещия разследването с изготвено заключително постановление по реда на чл. 235 от НПК.

От материалите, събрани в хода на досъдебното производство се установява следната фактическа обстановка: Пострадалият Т. М. С. живеел в с. Градница, общ. Севлиево, в къща и прилежащо дворно място на адрес: ул. „*****" № 50, представляващ имот УПИ XI - 254, кв. 4 0 по плана на селото. На запад имотът на тъжителя граничел с имот УПИ XI - 256, кв. 40, който имот на 10.08.2017 година бил придобит чрез покупко-продажба от Ерд. Исм. Г., чрез законния му представител - обвиняемия Исм. М. Г.

/родител/. На границата между двата описани имоти имало кладенец, от който 1/3 част попадала в имота на пострадалия, а 2/3 части - в съседния имот. В годините пострадалият бил постигнал договорка с предишните собственици на имот УПИ XI - 256, кв. 40 да ползват съвместно водата от кладенеца, като с общи средства го покрили. Впоследствие имот УПИ XI - 256, кв. 40 бил продаден на свидетелката Ат. Юс. Юсм. и съпругът ѝ Ас. Ал. Юсм., които от своя страна продали имота на Ерд. Г.. Още преди продажбата Юсм. отправили спрямо пострадалия претенции за границата между двата имота, като не били съгласни той да ползва и намиращият се там кладенец. Свидетелката Юсм. сочи, че използвали услугите на геодезична фирма, която трасирала имота и се оказало, че границата следва да се премести с около 0,80 см. навътре в имота на пострадалия, при което целият кладенец оставал в имота на Юсм.. По тази причина свидетелката Юсм. и съпругът ѝ се опитали да направят нова ограда между двата имота, но пострадалият подал сигнал до Община Севлиево и до изместване на границата така и не се стигнало. Видно от приложеното по досъдебното производство на л. 54 писмо, в Община Севлиево действително била заведена жалба с вх. № ДЦ-4-Б-03.407/07.06.2016 г., подадена от името на пострадалия относно спор за кладенец и за границата между двата поземлени имота. С писмо с изх. № ДД-4-Б-03.407-(1) от 28.06.2016 г. Община Севлиево е отговорила на пострадалия, че на място между имотите има материализирана граница, като е изпълнена ограда от телена мрежа, бетонов бордюр и бетонни колове. Собствениците и на двата имота били уведомени, че съгласно чл. 43, ал. 3 от Закон за кадастъра и имотния регистър, споровете за граници на поземлени имоти и териториални единици се извършват по съдебен ред. Наред с това, в писмото било отразено обстоятелството, че съгласно действащия към месец януари на 2022 г. план на с. Градница, между двата имота нямало неуредени регулационни сметки, нито предвиждания за изменение на границата, които да налагат ново трасиране на местоположението на съществуващата ограда. Към писмото била приложена и извадка от регулационния план на село Градница, одобрен със Заповед № 585/30.03.1964 година /л. 57 от ДП/.

Обвиняемият Г. и съпругата му живеели постоянно в чужбина и посещавали имота основно през летните месеци. В тяхно отсъствие имотът бил поддържан от тъщата на обвиняемия, която му споделила, че веднъж пострадалият ѝ поскал пари в замяна на водата от общия за двата имота

кладенец, която била използвана за поливане.

Това принудило обвиняемия да отправи искане за трасиране на границата между двата имота, вследствие на което на 05.06.2021 г. свидетелят Н. М. Н. - проектант в ЕТ „Интерфейс - Петко Казънлакчиев" гр. Габрово извършил трасиране на границата между имотите на пострадалия и на обвиняемия, при което се установило, че кладенецът попадал изцяло в имота на последния. Свидетелят Н. трасирал нова граница между двата имота като заявил, че старата ограда, поставена между имотите, не съвпада с границата от плана на с. Градница и обяснил на обвиняемия, че за втори път прави това замерване, като първия път пострадалият бил премахнал колчетата. Обвиняемият попитал свидетеля Н. дали може да премести границата съобразно така осъщественото от него трасиране и получил утвърдителен отговор.

Обвиняемият Г. се свързал със свидетелите М. М. Р. и Осм. Юм. М., като поискал да му помогнат за поставянето на нова ограда, за което щял да им заплати. На 11.07.2021 г. свидетелите Р. и М. отишли на място, където установили, че в имота на пострадалия имало забити колчета на около 0,50 - 0,60 м. навътре в имота. След това двамата изкопали около 7 дупки за колове по линията на колчетата, разбъркали бетон и бетонирали бетонни стълбове, като започнали да премахват старата ограда между имотите. Междувременно навън излязъл пострадалият, който веднага се противопоставил на действията им, като показал на обвиняемия отговор на писмото от 2016 година, което имал от Община Севлиево по повод границата между имотите. Обвиняемият му отговорил, че границата била такава, каквато била трасирана от проектанта и кладенецът бил в неговия имот. Пострадалият сигнализирал и кмета на селото - свидетеля М. Ст. Ст., който пристигнал на място. Там свидетелят Ст. установил, че обвиняемият си бил извадил нова скица за имотите, от която ясно се виждало, че кладенецът попадал изцяло в неговия имот. Свидетелят Ст. видял, че на базата на новите гранични точки, поставени от геодезичната фирма, обвиняемият е започнал да поставя нова ограда между двата имота. На следващият ден - 12.07.2021 г. обвиняемият продължил действията си по поставяне на новата ограда със съдействието на свидетеля Р. и свидетеля Юс. Ас. Ал., които поставили мрежа на бетонните колове.

По досъдебното производство бил приобщен и отговор от Басейнова дирекция „Дунавски район“, съгласно който в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ, била налична регистрация на кладенци и в двата поземлени имота - в УПИ XI - 254, кв. 40 - на името на пострадалия, а в имот УПИ XI - 256, кв. 40 - на името на Ил. М. Г..

Като е възприел същата фактическа обстановка, за да прекрати наказателното производство прокурорът е намерил, че не са събрани достатъчно доказателства обвиняемият да е осъществил състава на престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК от субективна страна или друг вид престъпление от общ характер поради следните съображения: За да бъде осъществено деяние по смисъла на чл. 323, ал. 1 от НК е необходимо дадени самоуправни действия да са свързани със самоволно осъществяване на едно право на дееца, което да е било оспорено от друго лице или лица, страни по конкретно имуществено правоотношение, което още да не е разрешено от компетентните органи. В този смисъл задължителен обективен признак на престъплението е наличието на висящ спор спрямо конкретното имуществено право, каквото се явява правото на собственост и свързаното с него определяне границите на даден недвижим имот, който спор следва да е предхождащ самоуправните действия. В конкретния случай действията, предприети от пострадалия и изразяващи се във вербално противопоставяне на обвиняемия да премести границата между двата процесни имота се явява своеобразно оспорване на правото на собственост. Действително, обвиняемият е осъществил от обективна страна едно свое действително право - правото на собственост върху имот УПИ XI - 256 в кв. 40 по плана на село Градница и извършил собственически действия, като преместил оградната линия между неговия имот и този на пострадалия, което осъществил не по реда предвиден в чл. 43, ал. 3 от Закон за кадастъра и имотния регистър, с което от обективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 323, ал. 1 от НК. Същевременно обаче извършеното деяние се явява несъставомерно поради липса на субективна страна, тъй като обвиняемият е предприел действията по преместване на оградата, след като границата между имотите е била трасирана от лицензиран проектант в ЕТ „Интерфейс - Петко Казънлакчиев“ и е действал със субективната увереност, че реализира едно свое действително право, без да е налице умисъл от негова страна, че действията му са самоволни и, че осъществява същите не по установения от

закона ред. Умисълът за извършване на престъпление изисква в съзнанието на дееца да са намерили отражение всички елементи от обективната действителност, и при липса на такова, не може да му бъде вменена вина за извършеното. С тези съображения прокурорът е прекратил наказателното производство.

За да потвърди постановлението на РП Габрово – ТО Севлиево районният съд е приел, че изводът на прокурора за неосъществяване на деянието по чл. 323, ал. 1 от НК от обвиняемия Г. от субективна страна е правилен. По делото било установено, че действията, които е предприел обвиняемият за преместване на границата между двата имота, изграждайки нова телена ограда, са продиктувани в резултат на законосъобразното трасиране на границите от свид. Н.. Същият, според действащия план на селото, е поставил колчета, посочващи правилната граница между двата имота, като изрично е отбелязал, че съгласно плана на селото кладенецът попада изцяло в имота на обвиняемия. Това било видно по ясен начин от приложената към писмото на Община Севлиево от 25.01.2022 година /л. 54/ скица - извадка от регулационния план на село Градница, където кладенецът бил отбелязан със зелено кръгче. Това, че кладенецът попада изцяло в имота на обвиняемия било видно и от скицата /л. 33/, която била представена пред нотариуса при продажбата на имота от Ат. Юс. Юсм. и Ас. Ал. Юсм. на Ерд. Исм. Г.. Ясно било при това положение, че съобразно тези скици съществувалата към инкриминираната дата граница между двата имота не е била правилно определена. Поради това, по напълно законосъобразен ред, обвиняемият поискал ново трасиране на границата, като след необходимите замервания от страна на свид. Н., границата била преместена със съответните метри в имота на обвиняемия, като по този начин кладенецът попаднал изцяло в него. В тази връзка следвало да се отбележи обстоятелството, че новото трасиране на границите не променя по никакъв начин действащия и към момента регулационен план на селото, тъй като, както кладенецът изначално изцяло е разположен в имота на обвиняемия. За трасирането на границата на поземления имот на обвиняемия, свидетелят Н. издал протокол /л. 31/, по силата на който обвиняемият е изградил новата ограда между неговия и на пострадалия имот. Съдът е намерил действията на обвиняемия за напълно законосъобразни, тъй като изграждането на новата граница е направено от него съгласно горепосочения протокол и съобразно

изискванията на ЗУТ, и по - специално на чл. 147, т. 7 и чл. 151, ал. 1, т. 11, според които не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж за: плътни огради на урегулирани поземлени имоти с височина на плътната част от 0, 60 м до 2, 20 м. и не се изисква разрешение за строеж на леки прозирни огради и плътни огради с височина на плътната част до 0,6 м. в рамките на поземления имот. Съгласно горесцитираните разпоредби, за да се изгради нова прозирна ограда /каквато е процесната/ е необходимо само наличието на протокол за трасиране на границата между двата имота, без да е необходимо издаването на определени строителни книжа, както и съгласието на съседите за това. Съдът е намерил, че по досъдебното производство е проведено пълно, всестранно и обективно разследване. Разпитани са всички лица, имащи сведения по случая, приобщени са относимите документи. Не биха могли да се съберат други доказателства, които да са относими към настоящия случай. Направеният от страна на прокурора извод, че не е осъществен състава на престъплението по чл. 323, ал. 1 от НК от субективна страна от обвиняемия Г. се явявал обоснован и законосъобразен. По тези съображения районният съд е потвърдил постановлението на прокурора с атакуваното определение.

Формираните по този начин правни изводи на прокурора и районния съд са едностранчиви и не дават възможност да се направи обоснована преценка за липса на извършено престъпление. Както в постановлението, така и в обжалваното определение, се изтъква единствено липсата на субективен елемент, поради обстоятелството, че обв. Г. е ползвал услугите на проектант при ЕТ „Интерфейс - Петко Казънлакчиев", който извършил трасиране, според което кладенецът попадал в неговия имот. От там се извежда, че обвиняемият е действал със субективната увереност, че реализира едно свое действително право, без да е налице умисъл от негова страна, че действията му са самоволни и, че осъществява същите не по установения от закона ред. Настоящият състав на ГОС счита, че единствено ползване услугите на частен проектант не е достатъчно, за да се мотивира липсата на субективен елемент. Субект на престъплението самоуправство по чл. 323, ал. 1 от НК може да бъде само страна по някакво имуществено правоотношение или неин представител. Изпълнителното деяние изисква да е налице предварително оспорено имуществено право от насрещната страна по правоотношението, което да е било обективно изразено и безусловно обхванато от умисъла на подсъдимия. Няма спор, че имущественото право на обв. Г. да постави кладенеца изцяло в границите на своя имот е било предварително оспорено от пострадалия Т. М. С. и той е бил наясно с това оспорване. По делото има данни, че тези спорове датират още от времето, когато собственик на имота е

била свид. Ат. Юсм., обв. Г. е запознат с тях и дори е имало случаи, при който С. е поискал пари от тъщата на обвиняемия за това, че ползва негов кладенец. Това е станало повод Г. да поиска ново трасиране, което заявява и в обясненията си. При предходен опит за поставяне на нова ограда от свид. Юсм., пострадалият С. е сигнализирал общината и е извикал полиция, поради което такава не е била изградена.

Прокурорът е коментирал, че Г. е преместил оградната линия между неговия имот и този на пострадалия, което осъществил не по реда, предвиден в чл. 43, ал. 3 от Закон за кадастъра и имотния регистър, с което от обективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 323, ал. 1 от НК. Същевременно, извършеното деяние се явявало несъставомерно поради липса на субективна страна, тъй като обвиняемият предприел действията по преместване на оградата, след като границата между имотите била трасирана от лицензиран проектант в ЕТ „Интерфейс - Петко Казънлакчиев" и действал със субективната увереност, че реализира едно свое действително право. Законът обаче не прави разлика дали е осъществено действително или само предполагаемо право. Затова, няма значение дали съобразно изготвените скици и трасирането на проектанта Н., границата на имота на Г. действително е следвало да бъде преместена навътре в имота на С. или не е трябвало. Съставомерността има отношение към това, дали действието е извършено самоволно, не по установения от закона ред. Прокурорът правилно е стигнал до извод, че Г. е преместил оградната линия не по реда, предвиден в чл. 43, ал. 3 от Закон за кадастъра и имотния регистър, където пише, че споровете за граници на поземлени имоти и на териториални единици се решават по съдебен ред. Правилен е и извода, че при това положение, престъплението по чл. 323, ал. 1 от НК е било осъществено от обективна страна. Критика търпи следващият му извод, че деянието не е осъществено от субективна страна, при направено непълно обсъждане, което не почива на фактите по делото. Престъплението самоуправство има за родов обект на защита законоустановения ред на взаимоотношения между гражданите, държавата и обществените организации. Онова, върху което в случая деецът посяга е правораздавателната дейност и в частност дейността по решаване на спорове за имуществени права - "Наказателно право на РБ", особена част А.Г. стр. 463. Това поведение се явява престъпление дори и деецът да е действителен носител на материалното право - в случая на правото на собственост, което е резултат от това, че престъплението е насочено не срещу собствеността, а срещу реда. При това положение, напълно противоречиви се явяват твърденията на прокурора, че от една страна Г. е действал преди да има решен по съдебен ред спор за имотни граници, в противоречие с чл. 43, ал. 3 от ЗКИР, а от друга страна не е съзнавал общественотоопасния характер на стореното, не е предвиждал неговите общественотоопасни последици и не е искал настъпването на тези последици, тъй като извикал проектант от частна фирма. Всеки, който има съмнение за границите на имота си може да ползва услуги на фирма за ново трасиране на тези граници. Това не означава, че на

следващия ден може самоволно да започне да премахва съществуващата от години на терена ограда и да поставя нова. Незнанието на закона не е основание за отпадане на наказателната отговорност. Исм. Г. е бил длъжен да знае, че съгласно чл. 43, ал. 3 от ЗКИР, споровете за граници на поземлени имоти и на териториални единици се решават по съдебен ред. След като знае, че има оспорване от съсед на границите, които намира за правилни, Г. е можел да ползва резултата от новото трасиране единствено, като основание да заведе дело по исков ред пред гражданския съд, а не да събаря и поставя огради. Само по себе си трасирането от частна фирма не завършва процедурата по решаване на спор за граници, а е основание тя да бъде проведена. Затова съществува иска по чл. 109а от Закона за собствеността – производство, в което могат да се оспорват границите, да се ползва помощта на вещо лице, да се правят възражения, като напр. тези за изтекло давностно владение, да се разгледат възраженията на пострадалия относно факта кой е построил кладенеца и др. Като премести границата самоволно, не по установения от закона ред, извършителят осуетява възможността на пострадалия да предяви всички тези свои възражения и те да бъдат разгледани от съд и го поставя пред свършен факт, което законът не толерира. По тези съображения наказателният съд не може предварително да се произнася, че гражданската претенция на Г. е била „законна“, както е сторил СРС. Освен това, Г. не е обвинен, че е предприел действията без инвестиционен проект за издаване на разрешение за строеж, в каквато посока има разсъждения от районния съд. Г. е привлечен за това, че самоволно, не по установения от закона ред е осъществил едно оспорвано от Т. М. С. свое право на собственост, като преместил оградната линия между имотите. Тази самоволност почива на факта, че съществуващият спор не е отнесен за решаване до съда, както предвижда чл. 43, ал. 3 от ЗКИР, а е извършено еднолично разпоредително действие, което е лишило С. от възможност да доказва тезата си в състезателно гражданско производство.

Имайки предвид горното ГОС счита, че прокурорът е следвало да даде отговор на въпроса: Възможно ли е в действията на обвиняемия да няма умисъл, след като самоволно, не по установения от закона ред, мести границите на двата имота, събаря ограда и изгражда нова и препятства възможността на пострадалия да предяви възраженията си, които да бъдат решени от компетентен съд? Едва след отговора на този въпрос ще може да се счете, че постановлението на прокурора съдържа изчерпателен правен анализ и аргументирано становище за прекратяване на делото. Към момента, само становището, че действията на Г. били мотивирани от мнението на проектант, не е достатъчно за да се установи задоволително обсъждане на субективния елемент на престъплението по чл. 323, ал. 1 от НК. Като не е съобразил изложеното, а само е повторил правните аргументи на прокурора, районният съд е постановил неправилно и незаконосъобразно определение, което следва да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, Габровски

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 185 от 24.10.2022 год., постановено по ЧНД № 345/2022 г. по описа на СевлиеВСки районен съд и Постановление за прекратяване на наказателното производство от 14.09.2022 г. на РП Габрово – ТО Севлиево по Досъдебно производство № 329/2021 г. на РУ на МВР Севлиево, водено за престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК, като неправилни и незаконосъобразни.

ВРЪЩА делото на РП Габрово – ТО Севлиево за изпълнение на дадените в мотивната част на настоящото определение указания.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____